

auctoritatis præcepto confirmamus, atque A nostri impressione consignamus; successoribus id suggerentes: *Maledictus qui transiit in vicem Ansusi episcopi recognoscens ad vicem Ansusi episcopi recognoscens* ad vicem Ansusi episcopi recognoscens ad vicem Ansusi episcopi recognoscens

in Ansavilla xi Kal. Julii, indictione iii, anno ante Rodulfo rege gloriosissimo.

III.

ejusdem regis de S. Blasio in Viculis, cum omnibus pertinentiis suis.

(Anno 1019.)

in nomine sanctæ et individuæ Trinitatis, Rodulphi Dei gratia rex. cum totius ordo religionis secundum decreta sententiarum regum, sanctæ conversationis exortum, et ad perseverandum in ea, sustentationemque his qui districtius atque familiariter in ministerio se coercent [al., exercent], publica regalis sufficientiam aliis, et minus aliis subministrata per ordinem sanctæ Ecclesiæ status usque ad presentem per longa temporum curricula extensus nihilominus dignum est ut nos, qui quasi per nos operarios in vinea Dei laboramus, cooperarios in exercitio operis Dei deficere non timeamus; quin potius, ut vires suppetant, nobis ad unguem perducere tentemus. Quapropter omnes, presentem tempore decedentes et succedentes, qualiter ego Rodulfus, petente et optante dilectissima conjuge mea Irainsanda ex hereditaria mea possessione quoddam præteritum, ob animæ meæ et supra memoratæ connece remedium, cœnobio S. Petri quod diluniacum et abbati ejusdem monasterii, et his ejus, præcepto et S. Benedicti regulæ et deinceps obedientibus, et ibidem Deo factibus, ecclesiam S. Blasii in Viculis totam, cum omnibus ibidem pertinentibus, cum montibus, vineis, agris, pascuis, silvis, decimas, servis et ancillis, et cum omnibus utensilibus, uno ego et prædicta conjux mea ad suprascriptum monasterium, ut si nos minus idonee injuncta Deo peregerimus officium, delicti nostri et neque tiam non pro merito recipiamus dispendium, et eorum orationes quos sustentamus; substantes temporalia, ad stadium currentes referentur mercede perpetua. Hæc, ut a nobis credantur et a posteris nostris non infringan-

tur, manu nostra roboravimus, et sigillari fecimus. *Signum Rodulfi regis patris.*

Albicer, indignus presbyter, jussu regis scripsit hæc.

Acta sunt hæc in villa Tabernis, quam alio nomine propter fluvium ibidem defluentem Utba appellant. Data xviii Kal. Febr., anno ab incarnatione Domini 1019, regnante Rodulfo rege, anno regni sui 31.

Hoc itaque beneficiolum, id est, supra memorata ecclesia, quam damus fratribus Cluniaco degentibus, jacet in pago et in comitatu Genevensi, cum vicis ibidem appendentibus.

IV.

Charta Amedei comitis de ecclesia S. Mauricii in pago Malteana.

(Anno 1025.)

In nomine Domini nostri Jesu Christi, regnante Rodulfo anno 37, incarnationis Domini 1025, ii Kal. Nov. luna xx.

Ego Amedeus filius Humberti comitis, et Adalgida uxor mea, hanc chartam donationis fieri jussimus de ecclesia S. Mauricii, quæ est sita in pago qui vocatur Malteana, et de omnibus terris quas in presenti damus, et in futuro daturi sumus ad honorem Domini Dei et Ecclesiæ SS. Petri et Pauli, Cluniensis monasterii, cui præesse videtur dominus pater Odilo, pro redemptione et salute animarum nostrarum, permittente et confirmante domino Maleno, episcopo Gratianopolitanæ Ecclesiæ, seu Humberto episcopo et omnibus canonicis ejusdem civitatis, damus Domino Deo omne quod supra memoratum est, et beatis apostolis ejus Petro et Paulo, Cluniensis monasterii, et omnibus monachis ibidem morantibus, ut orationum eorum participes esse possimus, nobis reservando illud jus, quod vocatur jus patronatus, atque jus presentandi pro nobis, et natis nostris et eorum successoribus, dum nostræ fuerit voluntatis, etc. Si quis hanc donationem inquietare voluerit, in aula regis centum libras auri componat, et insuper maledictionem Gratianopolis episcopi incurrat, etc.

Sigillum Humberti comitis, Ancillæ uxoris ejus. S. Amedei comitis. S. Adelidis uxoris ejus.

Hanc donationem fecerunt, et chartam istam fieri jusserunt, et in presenti in curia regis firmare rogarunt.

Signum Rodulfi regis, Ermingradis, Odonis, Ancellini.

HYMNUS DE S. ODILONE

(Bibl. Clun. ubi supra, p. 328.)

diata subsequentis Hymni, cujus initium est: Commenda gregem Domino, priores versus tres ob diruptam membranam in ms. lector hic desiderabit.)

DIVISIO.

O vir ubique nobilis
... spoliis:

Quo sibi prædas adimi
Fleat spiritus tartarei.

Tu nos decus Ecclesiæ
Mundi procellis eripe :
Quem dum fluentia metuunt
Naturæ vires reprimunt.
Certe membra debiliū
Robur instaurant pristinum
Manus ablutæ : poculum
Muto reddit eloquium.

A Tu nostris lumen mentibus,
Sacris infunde precibus :
Qui cæcis visum reparas,
Et nostras pelle tenebras
Sit Patri laus ingenito,
Sit decus Unigenito :
Sit utriusque parili
Majestas summa Flamini. Amen.

MISSA BEATI ODILONIS

(Ubi supra.)

ORATIO.

Deus, qui beato Odiloni super gregis tui dedisti vigilare custodiam, da familiæ tuæ, quæsumus, ut ejus informetur exemplis cujus est instituta doctrinis. Per Dominum.

SECRETA.

Oblatum tibi sacrificium, quæsumus, Domine, beati Odilonis commendet oratio, quod nos et ab adversitatibus munit et ad amorem tuum indesinenter accendat. Per Dominum.

B

POSTCOMMUNIO.

Da, quæsumus, omnipotens Deus, ut intercedente B. Odilone confessore tuo, quos pondus proprii reatus aggravat, cœlestis mensæ vigor attollat. Per Dominum.

SUPER POPULUM.

Da quæsumus, omnipotens Deus, per beati Odilonis ad te vestigia tendere, cujus nos magisterio dignatus es erudire. Per Dominum.

JOTSALDI MONACHI

PLANCTUS DE TRANSITU DOMNI ODILONIS ABBATIS CLUNIACENSIS.

(Biblioth. Cluniac., p. 329.)

Ad fletus voces extendat chorda sonoras,
Organa cunctorum vertantur sorte modorum.
Plangite, vos populi, vos linguæ sidera cœli,
Proruat in tenebras resplendens orbita solis,
Deficiant plene radiantia cornua lunæ,
Lugeat et mundus protenso corpore totus :
Nunc terras, pelagus, montes, silvasque ciebo :
Quadrupedes, bipedes, reptantia cuncta movebo.
Condoleant Patrem subtractum nunc Odilonem
Conciso plausu, pungantur viscera fletu,
Et variis lacrymas profundant vocibus istas :
Odilo, dulce decus, venturi gloria seclī,
Odilo, dulce decus, fraternæ pacis amicus.
Odilo, dulce decus, meritorum lampade clarus.
Tu fessis requies, languentibus es medicina,
Debiliū baculus, miserorum maxima virtus :
Splendida quo facies abiit, quo sermo recessit
Aureus, humanos componens optime mores?
Quo tua sancta manus, fulgorus denique visus
Quo jacet in spatio, vel quo requiescit in antro?

Ratio, ad hæc respondens, ait :

Ordine funereo clauduntur membra sepulcro
Fœdere perpetuo, lex est mortalibus ista :
Naturæ genitor, rerum plasmator et auctor

C Jussit in occiduas morientes ire tenebras.
Tendit ad occasum quidquid lucis capit ortum,
Doctus et indoctus æquali sorte recedunt.
Divitis et modici similem mors suscipit umbra,
Vertitur in cinerem cineris compago soluta :
Quod nequit absolvi, debet patienter haberi.

Revelatio doloris, et consolatio mortis.

Musa, mihi causas memora, quo tristia solvam
Deponens lacrymas steriles, et gaudia sumam.
Odilo non moritur, sed mortis funera spernit :
Odilo non moritur, sed viam duxit honestam.
Odilo non moritur, sed vitam morte recepit.
Regnat in æternum gaudens se cernere Christus
Quem coluit, docuit, quæsivit, glorificavit,
Cujus gloria crux fuit, et Christus crucifixus.
Virgo Maria, tuo quantum servivit honori!

D Te mundi Dominam, cœlorum necne benignam,
Omnibus in votis tenuit, prælegit, amavit
Firmiter, atque Deum recolens de te generatum,
Extorsit lacrymas sibi, quod tua sancta mamilla,
Quam lactasse Deum cœlum stupet, orbis adora
Illi quam fuerit pia circumcisio Christi,
Quæ teneris membris influxit vulnera cultri,
Testes sunt gemitus, oculorum lumine fusi